

CULTUURRAAD

VOOR DE'

NEDERLANDSE CULTUURGEMEENSCHAP.

ZITTING 1979-1980

27 NOVEMBER 1979

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer F. WILLOCKX c.s. —

**tot wijziging van het decreet van 25 februari 1975
tot vaststelling van het statuut
van de niet-betaalde sportbeoefenaar**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 werd het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar in werking gesteld op 1 januari 1978.

De wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars (Belgisch Staatsblad van 9 maart 1978) is nog steeds niet toepasselijk gesteld.

Ondertussen werden door Senator C. De Clercq c.s. de volgende voorstellen van wet ingediend :

1. voorstel van wet betreffende de toepassing van de sociale zekerheidswetgeving op de betaalde deeltijdse sportbeoefenaars (Senaat stuk 67 (B.Z. 1979) — Nr. 1 van 11 april 1979) ; voordien reeds ingediend op 23 februari 1977 (Senaat stuk 1049 (1976-1977) — Nr. 1) en op 23 juni 1977 (Senaat stuk 80 (B.Z. 1977) -Nr. 1) ;

2. voorstel van wet betreffende de toepassing van de sociale zekerheidswetgeving op de beroepsbasketbalspelers (Senaat stuk 68 (B.Z. 1979) — Nr. 1 van 11 april 1979) ; voordien reeds ingediend op 7 juni 1978 (Senaat stuk 384 (1977-1978) — Nr. 1).

Het van kracht worden van voornoemd decreet van 25 februari 1975, het uitblijven van de uitvoeringsmaatregelen van de wet van 24 februari 1978, het indienen van een veelheid van teksten tot regeling van het statuut van de

volledige of **deeltijdse** sportbeoefenaar, geven aanleiding tot verwarring bij de toepassing van het decreet van 25 februari 1975.

Enerzijds blijkt na toepassing van het decreet gedurende een periode van meer dan één jaar dat **bepaalde** onvolkomenheden aanleiding zijn geweest tot oeverloze betwistingen en zelfs tot het aanhangig maken van meerdere rechtszaken.

Anderzijds diende de Minister van de Nederlandse Gemeenschap in haar antwoord op de parlementaire vraag van de heer W. Kuijpers, in de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap mondeling gesteld op 19 juni 1979, toe te geven, dat niet kan opgetreden worden tegen sportbonden die het decreet negeren, wanneer deze bonden niet gesplitst zijn en dat enkel kan getracht worden voor de rechtbank zijn rechten op te eisen nadat alle **verzoeningspogingen** zijn mislukt.

Hieruit blijkt dat het decreet gedeeltelijk aan het gestelde doel is voorbijgeschoten.

De overal oprijzende kritiek op de onvolkomenheden van het decreet zowel inzake het toepassingsgebied als wat betreft de onduidelijkheid van sommige bepalingen, met het daaraan verbonden gevolg van de meest uiteenlopende verklaringen van die bepalingen, wat de rechtszekerheid ondermijnt, maken het noodzakelijk bepaalde wijzigingen aan te brengen die enerzijds beter de rechten van de niet-betaalde sportman, de club en de bonden beter omlijnen, maar anderzijds rekening houden met de realiteit inzake de organisatie van de sportcompetities in de schoot van de onderscheidene sportbonden.

Indien het juist is dat de wetgever tot taak heeft de individuele rechten van het individu te beschermen, dan is het niet minder waar dat hij ook tot taak heeft de rechten en het bestaan van de sportverenigingen te beschermen. Wanneer het individu in de mogelijkheid moet gesteld worden zijn individuele rechten uit te oefenen inzake de sportbeoefening en de meest uitgebreide rechten te laten gelden inzake rechtsbedeling bij de uitoefening van de sport, dan mogen deze mogelijkheden geen chaos en anarchie scheppen bij de verenigingen die zich inzetten voor de organisatie en de verspreiding van de lichamelijke opvoeding, de sport, het spel en het openluchtlevens.

De bedoeling van dit voorstel van decreet is dan ook tot meer klaarheid te komen inzake de individuele bescherming van de niet-betaalde sportman en **terzelfdertijd** de nodige bescherming te verlenen aan de sportverenigingen die zich bezighouden met de organisatie van de sport onder welke vorm ook.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Volgens de huidige stand van de wetgeving onderscheidt men drie categorieën sportbeoefenaars, :

1. degenen die onder toepassing van de wet van 24 februari 1978 vallen en die beschouwd worden als voltijds sportbeoefenaars ;

2. degenen die een loon ontvangen, beneden het minimum vast te stellen door de Koning ter uitvoering van voor-

noemde wet van 24 februari 1978 en die kunnen beschouwd worden als deeltijds betaalde sportbeoefenaar ;

3. degenen die geen loon ontvangen in de zin van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, maar daarnaast toch bepaalde vergoedingen mogen ontvangen.

Buiten deze categorie is er een reeks sportbeoefenaars die als zelfstandig beschouwd worden uit hoofde van de sportbeoefening ; ook deze categorie kan niet langer als niet-betaalde sportbeoefenaar beschouwd worden.

Voor de eerste categorie is het sociaal statuut volledig geregeld en dient gewacht op de uitvoeringsbesluiten van de wet van 24 februari 1978.

De tweede categorie dient op sociaal vlak gelijkgesteld te worden met alle andere werknemers die een deeltijdse arbeid verrichten en bijgevolg dezelfde rechten en verplichtingen hebben als deze werknemers. Hiertoe moge verwezen worden naar het voorstel van wet betreffende de toepassing van de sociale zekerheidswetgeving op de betaalde deeltijdse sportbeoefenaars, ingediend door Senator De Clercq C.S. op 11 april 1979. Deze categorie dient bijgevolg beschouwd te worden als betaalde sportlui aan wie het voordeel van het decreet niet kan toegekend worden.

Deze zienswijze strookt ook met de bestendige jurisprudentie inzake ziekte en invaliditeitsverzekering betreffende de kwalificatie van de wielrenners. Immers, een wielrenner in het bezit van een vergunning van „amateur” uitgereikt door de Belgische Wielrijdersbond en die deelneemt aan een wedstrijd waarvoor een toegangsgeld wordt gevraagd en de mogelijkheid heeft een prijs te winnen, zelfs al wordt die prijs niet gewonnen, wordt in geval van ongeval uitgesloten van de voordelen van de verzekering. Nochtans wordt ook deze wielrenner in de zin van de wet van 7 november 1969 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidswetgeving op de houders van een vergunning van beroepsrenner niet beschouwd als zijnde een „beroepsrenner”.

Het decreet zou dan enkel nog toepasselijk zijn op de laatste categorie van sportbeoefenaars, die dan de werkelijke niet-betaalde sportlui zou omvatten. Tevens zou de toepassingsfeer van voornoemd decreet beter afgebakend zijn en de nodige garanties geven zowel aan de sportlui als aan de sportverenigingen en sportbonden.

Art. 2

Totnogtoe regelde het decreet enkel de relatie sportbeoefenaar - club en hield het geen rekening met de relatie van beiden tot de sportbond waarbij de partijen aangesloten zijn, alhoewel het decreet het bestaan van de sportbonden integraal erkent. Zij hebben immers een lid dat deel uitmaakt van de verzoeningscommissie.

Ten einde de sportbonden in staat te stellen hun rol te spelen en verzoenend op te treden t.o.v. hun leden en tevens als lid van de verzoeningscommissie, lijkt het normaal dat ook de sportbond van het ontslag op de hoogte dient te zijn.

Deze procedure is daarenboven noodzakelijk om een normale administratie van het ledenbestand van de sportbonden te verzekeren.

Art. 3

Deze wijziging is het noodzakelijk gevolg van de wijziging aangebracht door artikel 2 van dit voorstel van decreet.

Art. 4

Het betreft hier geen wezenlijke verandering maar een tekstaanpassing.

Art. 5

Deze wijziging vloeit voort uit de wijziging aangebracht door artikel 4 van dit voorstel van decreet.

Art. 6

De huidige bepaling gaf aanleiding tot verschillende interpretaties wat betreft de notie „het lopende sportseizoen”. De hier voorgestelde bepaling geeft geen aanleiding tot uiteenlopende interpretaties en komt tegemoet aan een verzoeking van de sportbonden om de competities niet te vervalsen en alle verwarring te vermijden. Terzelfdertijd betekent dit een harmonisatie met het statuut van de niet-betalde sportbeoefenaar zoals het voorkomt in het decreet van 22 december 1977 houdende vaststelling van de voorwaarden voor de erkenning van de sportfederaties en de voorwaarden voor de toekenning van toelagen voor de werking aan vernoemde federaties (aangenomen door de Conseil culturel de la **Communauté** culturelle française).

Art. 7

Het gaat hier om een nieuw in te voegen artikel 5 bis.

Dit artikel wil in geen geval de mogelijkheid beperken om na de verzoeningsprocedure de betwisting aanhangig te maken bij de bevoegde rechtbank. Het heeft enkel tot doel de rechtszekerheid van de partijen te vergroten en tevens te vermijden dat de geschillen zeer laat bij de natuurlijke rechter aanhangig worden gemaakt, waardoor het normale verenigingsleven verstoord wordt.

F. WILLOCKX

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Aan artikel 2 van het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betalde sportbeoefenaar wordt in fine toegevoegd wat volgt :

„, die niet onder toepassing van de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars valt, wiens sportbedrijvigheid geen aanleiding geeft tot onderwerping aan het sociaal statuut der zelfstandigen of die niet als deeltijds betaalde sportbeoefenaar kan worden beschouwd.”

Art. 2

Het tweede lid van artikel 3 van voornoemd decreet wordt aangevuld met wat volgt :

„Die betekening geschiedt aan de partij en aan het secretariaat-generaal van de sportbond waarbij de partijen aangesloten zijn.”

Art. 3

In het derde lid van artikel 3 van voornoemd decreet wordt tussen de woorden „artikel 4” en „en dit biien” ingevoegd wat volgt :

„en het secretariaat-generaal van de bond waarbij de partijen aangesloten zijn”.

Art. 4

Aan het derde lid van artikel 4 van voornoemd decreet wordt in fine toegevoegd wat volgt :

„binnen zes maanden te rekenen vanaf de dag na het beëindigen van de periode van verzet.”

Art. 5

Uit het vierde lid van artikel 4 van voornoemd decreet wordt weggelaten wat volgt :

„Deze opschorting kan maximum zes maanden belopen. Ze gaat in de dag na het beëindigen van de periode van verzet.”

Art. 6

Artikel 5 van voornoemd decreet wordt vervangen door wat volgt :

„Art. 5

Ingeval van niet-verzoening, kunnen de natuurlijke personen of rechtspersonen onder wier gezag de sportwedstrijden worden georganiseerd, de sportbeoefenaar een wachttijd opleggen die de duur van één jaar niet mag overschrijden. Die wachttijd vangt aan de eerste dag van de periode waarin het ontslag kan betekend worden.”

Art. 7

In voornoemd decreet wordt een artikel 5 bis ingevoegd dat luidt als volgt :

„Art. 5 bis

Alle betwistingen betreffende dit decreet kunnen op straffe van onontvankelijkheid slechts bij de bevoegde rechtbank aanhangig worden gemaakt na uitputting van de voorgeschreven verzoeningsprocedure en op voorwaarde dat zij binnen dertig dagen te rekenen vanaf de dag volgend op de datum van het proces-verbaal van niet-verzoening worden aanhangig gemaakt.”

F. WILLOCKX

J. VAN ELEWYCK
